

שיעור 8*
19 - 13 פברואר

אחים לנשק

שבת אחר הצהריים

קראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: לוקס 5:6-8, 11; מארק 3:14; מתי 23-27; 8:33-37; 9:20-28; מתי 20:20.

פסוק לשינון: "אָמְרוּ זֶה לָזֶה: 'הָרִי לִבְנוֹ הִיא בּוֹעֵר בְּקִרְבָּנוּ כְּשֶׁדָּבַר אֵלֵינוּ בְּדֶרֶךְ וּפְתַר לָנוּ אֶת הַכְּתוּבִים!' (לוקס 24:32).

מהימים הראשונים של פועלו, לא פעל ישוע לבד. הוא בחר בבני אדם שיקחו חלק בהטפה, הוראה ושירות. ואף על פי שארבע הבשורות מתמקדות בעיקר בחייו מותו ותחייתו, לעתים קרובות זה בהקשר של תלמידיו, אלה הקרובים אליו ביותר. לפיכך, בעוד שהעימות הגדול השתולל סביבו, אנו יכולים לראות את העימות סוער סביב התלמידים גם כן. עד הסוף המר, כזעק ישוע על הצלב: "נְשָׁלֵם", לא מצא השטן אפשרות לגרום לישוע למעוד וליפול.

חסידיו של ישוע, לעומת זאת, היו הרבה יותר קלי טרף. פגמי אופיים נתנו לו אפשרות לחדירה לתוכם, מה שהאויב ניצל בקלות.

גאוה, ספק, עקשנות, חשיבות עצמית, קטנוניות-באשר היו הפגמים, אלה פתחו את הדרך לשטן. מחצית הבעיה שלהם הייתה שבהשקפתם על מה שהם חשבו שיקרה ושצריך לקרות, לא הקשיבו למה שאמר להם ישוע שיקרה. היו להם הרבה לקחים קשים ללמוד. אז כמובן שגם לנו לקחים קשים ללמוד.

* לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה- 20 פברואר.

קריאתו של שמעון

אם ניקח בחשבון את הנושא המדהים שעל כף המאזניים בעימות הגדול, זה מדהים שישוע משתמש בבני אדם בכדי לסייע לו בפועלו, במיוחד כמו אלה הלוקים בחסר שבם בחר. כמובן שאם ניקח בחשבון את מצב האנושות החוטאת, אף אחד מאלה שבחר לא היו בלי פגמים מוסריים, בכל מקרה. בהולכו לאורך החוף הצפוני של הכנרת ואחריו קהל של אנשים, הבחין ישוע בשתי סירות דיג שבעליהם ניקו אחרי ליל דיג שלא הניב דבר. דייגים אלה כבר היו מודעים לישוע. הוא לימד בבית הכנסת שלהם, שבו הדהים את כולם במילותיו (לוקס 31,32: 4). ישוע אפילו גירש שד מאיש אחד בבית הכנסת, וכולם נדהמו (לוקס 33-36: 4). הם ראו את ישוע בביתו של שמעון מרפא את חמתו של שמעון (לוקס 38,39: 4), ומאוחר יותר באותו הערב הוא ריפא רבים אחרים (לוקס 40: 4), אין זה פלא שנקאלו אחרי ישוע לאורך החוף. ישוע נכנס לסירה של שמעון, ביקש משמעון לדחוף את הסירה מרחק קטן מהחוף, כך שכולם יוכלו לראותו, ואז דיבר אל האנשים (לוקס 3: 5). לכשסיים, הוא אמר לשמעון להשליך את הרשת הנקייה למים העמוקים. שמעון בוודאי חשב שלא ישיגו שום דבר, אבל מתוך כבוד לישוע הוא מילא אחר בקשתו.

קיראו את לוקס 8:6-5. מה מלמדת אותנו תגובתו של שמעון ועוזרת לנו להבין מדוע, על אף המגרעות הברורות של שמעון, בחר בו ישוע?

תגובתו של שמעון מדהימה. אולי זה מקביל להיאבקות של יעקב עם מלאך האלוהים - אותו מימוש של נוכחות אלוהית, ותחושה מכניעה של חוסר ערך עצמי (בראשית 24-32: 32). דבר אחד ברור - שמעון הפך מודע לחטאיו כי הוא ידע שהאדון היה שם. הודאתו הפתוחה על חטאיו עומדת בניגוד מוחלט, למשל, לתגובה של חלק מהמנהיגים הדתיים, שהתייחסו לישוע עצמו כחוטא (ראה יוחנן 9: 24) במקום להכיר, גם בנוכחותו, בחטא שלהם.

לוקס 11:5 אומר שהם "עָזְבוּ אֶת הַכֶּלֶךְ וְהָלְכוּ אַחֲרָיו", כלומר, כאשר רשתותיהם היו כל כך מלאות שכמעט ונקרעו מהעומס, עזבו הגברים האלה את הכל על-מנת ללכת בעקבות ישוע. מהו המסר לנו כאן?

איתו

כאשר קרא ישוע לתלמידים הראשונים על חוף ים הגליל, הם כבר נוכחו לדעת את כוחו על הרוע. הם ראו כיצד גער ישוע בשדים (לוקס 36-34: 4), ריפא את החולים (לוקס 41-38: 4), שלט בטבע (לוקס 4-6: 5) חשף חטא ולאחר מכן הרגיע את שמעון שאין צורך לפחד (לוקס 10: 5). זמן מה לאחר מכן, לאחר שהתפלל כל הלילה (לוקס 12: 6), אסף ישוע את חסידיו (התלמידים), ומקבוצה גדולה זו הוא בחר שנים-עשר, וקורא להם שליחים (לוקס 13: 6; המילה היוונית אפוסטולוס משמעה - "שליח הממונה על-ידי המשיח"). לפני ששלח אותם ישוע, הוא בילה קצת זמן איתם תידרך אותם ונתן להם כוח וסמכות (לוקס 5-1: 9) בדומה לפרטים שנתן לקבוצה הגדולה יותר של ה-70 זמן מה לאחר מכן (לוקס 16-1: 10).

קיראו את מארק 14: 3. מה רצה ישוע שיעשו השליחים בטרם שולחו אותם לבדם? מהו המסר החשוב כאן לכל אחד מאיתנו?

כמה פעמים תלמידים בדורנו להוטים לצאת מהרה ולעבוד למען ישוע יותר מאשר לשהות במחיצתו? המציאות הפשוטה היא שכאשר אנו יוצאים להגשים את ההסמכה של הפצת הבשורה, ונכנסים למירוץ עם רשימת המטלות שלנו, מתעלמים ממושע העולם ומנסים להחליפו בעצמנו. זה די קל לקבל "תסביך המשיח", ולחשוב שישועת העולם הזה תלויה בנו, ולשכוח שישוע לבדו הוא המושיע. לא יהיה קשה מדי לאף אחד לומר שכל-כך הרבה מההיסטוריה המשיחית הוכתמה על-ידי מי שטענו עצמם משיחיים, לא בילו איתו, לא הכירו אותו, ולא שונו על-ידו. הדבר האחרון שהעולם שלנו צריך או הקהילה הם אלה שמתרוצצים בשמו של ישוע ושלא היו "איתו". אחד התכסיסים הגדולים ביותר של השטן בעימות הגדול היה ביכולתו לגייס את מי שטען לעצמו את שמו של ישוע כמשיחי ולהשתמש בהם כדי לטמא את השם הזה. מכאן, לפני ששולחו רצה ישוע שהאנשים האלה יהיו איתו במטרה ללמוד ממנו.

מה המשמעות לגבינו היום, ללא הנוכחות הפיזית של ישוע, להיות "איתו"? מהן הדרכים בזמן אמת, מעשית, שבם ניתן לנו היום זמן איתו?

רבונותו של ישוע על הטבע

קיראו את מתי 8:23-27, מארק 4:35-41 ולוקס 8:22-25. כיצד משתקפת המציאות של העימות הגדול שנחשפת בפסוקים האלה?

למרות שאיננו מבינים את המידה באופן מלא שבה השטן משפיע על טבע העולם, כתבי הקודש מגלים כי ההשפעה שלו קיימת שם, כפי שמתגלה בסיפורו של איוב (ראה איוב 1, 18, 19). אלן ג'יי וייט גם אומרת לנו ש "אפילו בזה הרגע מחפש השטן לחתום את גורלם של כמה שאפשר על-ידי אסונות בים וביבשה." - 'במקומות שמימיים', עמ' 348, זהו עוד סממן לכוחו ורשותו בתחום זה. בוודאות, באסונות הטבע הבלתי פוסקים שהולמים את עולמנו, אנו רואים את המציאות של העימות הגדול המתרחשת כאן על-פני האדמה. בסיפור המסוים הזה, אחרי יום ארוך של הוראה, כאשר התקרב הערב, הציע ישוע שהוא והשליחים ילכו לחוף הפחות מיושב שממול. במהלך ההפגה תקפה אותם פתאום סערת רוחות עזה, וגלים התנפצו בסירה (מארק 37: 4). ישוע שהיה כל-כך מותש ישן בירכתיים, ונראה שהיה אדיש למצב. בעוד שהתלמידים היו מעורבים במאבק כנגד הסערה, ייתכן שעבר זמן מה לפני שהם תפסו שישוע עדיין ישן. ישוע לא אומר דבר כשהם זועקים אליו בראשונה. הוא אינו נושא דרשה לפנייהם על-מנת להסביר להם את המצב שבו הם נמצאים או מציע דרכים שבהם יוכלו התלמידים לפעול על-מנת להתגבר ולנצח במצב. הוא פשוט מזדקף, מרים את ידו, ופוקד על הרוח והגלים להירגע ולהיות בשקט, כאילו שהם בסך הכל ילדים פרועים. בשלב זה התלמידים פשוט המומים ומלאי יראת כבוד. "הם יָרְאוּ וַיִּרְאוּ גְדֹלָה וַאֲמָרוּ זֶה אֵל זֶה: "אִם כֵּן מִי הוּא זֶה שֶׁגַם הָרוּחַ וְהַיָּם נִשְׁמָעִים לוֹ?" (מארק 41: 4). למרות שהלקחים רבים כאן, בסיפור זה ניתן לנו לראות משהו מהיקף כוחו של ישוע, ולפיכך הצורך שלנו לבטוח בו, יהיה אשר יהיה.

למרות שאנו יכולים לראות את המציאות של כוחו של האדון, אפילו על כוחות הטבע, המקום האחד שבו הוא לא יפעיל את כוחו זה ברצון שלנו. מה זה צריך ללמד אותנו על כמה זהירים שאנו צריכים להיות עם המתנה הקדושה של בחירה חופשית, וכיצד צריכה המציאות של העימות הגדול להפוך אותנו לזהירים עוד יותר בדרך שבה אנו משתמשים במתנה זו?

”מי הגדול שבהם?”

קיראו את מארק 33-9:37. איזה לקח לימד כאן ישוע את תלמידיו, ומה כאן המסר לכל מי שטוען שהוא חסידו של ישוע? ראה גם מתי 5-18:3.

הוויכוח הזה בין התלמידים היה ללא ספק קשור לדעותיהם על העתיד. הם חשבו שישוע התעתד לגאול את ישראל מפני הרומאים, לשקם את מלכות דוד, ולשלוט כמלכה החדש ככל התהילה שחווה העם תחת שלמה המלך. כשזה יקרה, הם הניחו ללא ספק כי כחלק מהמעגל הפנימי החברתי הקרוב לישוע, הם ימונו לתפקידים בולטים וחשובים בממלכה המשוקמת. אבל גם זה לא הספיק: הם רצו לדעת מי ביניהם יהיה ”הגדול” בממלכה. אם זה לא נשמע כמו הלחישות ארסיות של השטן, מה כן?! (ראה ישעיה 14:14).

קיראו את מתי 28-20:20. כיצד נענה ישוע לבקשה זו? מה הייתה הנקודה העיקרית בתגובתו?

אולי הדבר המאכזב ביותר באירוע הפתטי הזה היה ההקשר שלו. הם היו בדרכם לירושלים שבה עתיד היה ישוע להיצלב. הוא רק סיים להסביר להם שהוא עומד להיות נבגד, נידון למוות, נלעג, מולקה ונצלב, ולאחר מכן לקום שוב ביום השלישי (מתי 18,19:20). מיד לאחר שסיים את דבריו, עלתה שוב השאלה מי היה הגדול ביותר ביניהם. נראה שהם אפילו לא שמעו את מה שישוע אמר. והיה ברור שהם לא האזינו לו. מעוניינים בשאיפות הקטנות שלהם, הם החמיצו את הנושאים הגדולים שהיו מונחים על כף המאזניים, תוך התמקדות במושגים כוזבים של ממלכה ארצית שלעולם לא תבוא ופסיחה על מה שישוע אמר להם על הממלכה הנצחית, זו שהוא הציע להם דרך מותו הקרוב על הצלב.

זה קל לחשוב על קוצר הראייה והקטנוניות של התלמידים האלה. הסתכל על עצמך ושאל: ”איזה קוצר רוח וקטנוניות אני צריך שיטוהרו מנפשי”?

מפגש אלוהי עם ה'דבר'

זה היה ביום השלישי שלאחר מותו של ישוע. חסידיו היו עדיין שרויים בתחושת הלם. הם חשבו שהוא ימחץ את הרומאים, אך הרומאים, כפי שהיה נראה, מחצו אותו. תלמידים רבים נפגשו עם השליחים לאחר קורבן המשיח. קבוצת נשים מקירבם ביקרה בקבר בשעת הבוקר המוקדמת של יום ראשון. לוקס נוקב בשמן של שלוש מהן, אבל היו גם נשים אחרות, שבאו עם ישוע מהגליל (לוקס 23: 55; 24: 1,10). הן "הָזְרוּ מִן הַקֶּבֶר וְסָפְרוּ אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְאַחַד-עֶשֶׂר וְלִכָּל הַשָּׂאֵר" על שני האנשים בבגדים המבהיקים שראו שם (לוקס 9: 24). לוקס מתעד שבאותו יום ראשון אחר הצהריים, שניים מחסידיו של ישוע בהיותם בדרך בת השעתיים שלוש מירושלים, בחזרה לביתם באמאוס (לוקס 13: 24). סביר להניח שהם היו כל-כך שקועים בדיון שלהם אודות המאורעות שקו בסוף השבוע עד כי הם לא שמו לב לזר שנתלווה אליהם. אולי הם לא היו שמים את ליבם אליו אם הוא לא היה נכנס לשיחתם בשאלו מדוע היו כל-כך עצובים (לוק 17: 24). שאלה זו שבאמת גרמה לרוגז לאחד מהם בשם קְלִיּוֹפָס. הוא תהה כיצד הזר יכול היה להיות בור כל-כך משום הדברים שקרו. "וְיָמָּה הַדְּבָרִי?" שאל הזר (לוקס 19: 24).

קיראו את לוקס 19: 24-35. מה אמרו האנשים האלה שחשף את חוסר ההבנה שלהם, וכיצד הסביר להם ישוע את האמת?

שימו לב שכל הדגש ששם ישוע היה על כתבי הקודש, התנ"ך. בדיוק כפי שהוא נעזר בכתובים בקרב שלו עם השטן במדבר, הוא פונה לכתובים כאן כדי להדוף את החשיכה שבה היו שני חבריו לדרך. רק לאחר שהיה מבוסס בתורתו המקראית על עצמו ומשימתו סיפק להם ישוע מספר חוויות רבות עוצמה כדי לחזק תורות מקראיות אלה: ראשית, הוא גילה את עצמו להם, והראה שאכן הוא קם מן המתים; שנית, "הוא נֶעְלַם מֵהֶם" (פס' 31).

בין השיעור הברור לחלוטין מהתנ"ך על המוות המכפר של ישוע, ואחריו החוויות רבות העוצמה האלה, היו לשניים האלה סיבות רבות וטובות לאמונה. **כאן שוב, כמו בכל הבשורות, אנו רואים שישוע שומר שהתנ"ך יהיה מרכזי וראשוני. אם כן כיצד נוכל לשמור על עצמנו מפני כל סוג של חשיבה שיגרום לנו לפקפק בסמכות של כתבי הקודש?**

חומר נוסף למחשבה: כאשר ישוע התהלך על הארץ בלבוש בשר ודם, הוא גירש שדים (לוקס 18: 6), נתן תקווה לחסרי התקווה (לוקס 20-23: 6), הראה לאנשים כיצד לחיות את האהבה העילאית של אלוהים (לוקס 27-49: 6), ריפא את המשרת של שר המאה (לוקס 10-2: 7), הקים לתחייה בנה של אלמנה (לוקס 12-16: 7), השקיט סערה (לוקס 22-25: 8), גאל את אחוז השדים בארץ הגרגשים (לוקס 26-39: 8), ריפא אישה שדיממה במשך 12 שנים (לוקס 43-48: 8), הקים לתחייה את בתו של יאיר (לוקס 41,42,49-56: 8), ואפילו הקים לתחייה את אלעזר שכבר ארבעה ימים היה מת (יוחנן 11: 39-44). אחרי כל מה שעשה, והרבה מעבר לכך, ובכל זאת אנשים התקשו להאמין בו. "אפילו לתלמידיו של ישוע היו קשיי הבנה ולמידה. על אף אהבתם אליו ומתן כבודם לדמותו, האמונה בהיותו בנו של אלוהים הייתה מעורערת. התייחסותם התכופות למסורות של האבות, ואי ההבנה המתמשכת של השיח שלו, הראה כמה קשה היה להם לשחרר עצמם מאמונה תפלה " (אלן ג'י וייט, כרך 18, עמ' 116).

אמונה היא מתנה מאלוהים, אבל היא מתנה שאנשים יכולים לסרב לקבלה. וזאת משום שכפי שכבר הוזכרנו, השטן הוא אמיתי, העימות הגדול הוא אמיתי, והאויב עובד קשה בכדי לגרום לנו לפקפק ולהטיל ספק. הישועה נמצאת דרך אמונה במה שהמשיח עשה עבורנו; השטן יודע זאת ומשום כך יעשה ככל שיוכל בכדי להחזיר אותנו מאמונה זו. למרבה המזל, ואנו חייבים תמיד לזכור את זה-ישוע חזק יותר מהשטן, ואם נאחז בישוע, השטן לא יוכל להביס אותנו.

שאלות לדיון:

1. איזו תשובה תוכל לתת למישהו שישאל, "אם יש לי שוע כל-כך הרבה כוח ושלטון על הטבע, מדוע זה שכל-כך הרבה אנשים, אפילו משיחיים, נופלים קורבן לאסונות טבע?" כיצד מתאימה המציאות של העימות הגדול לתשובה?
2. מהן מספר הסיבות שיש לנו לאמונה בישוע ומה שהתנ"ך אומר עליו? מדוע זה חשוב לשמור סיבות אלו לפנינו תמיד? כמו כן, למרות כל הסיבות הטובות שיש לנו, מדוע זה שכל כך הרבה אנשים מתחבטים עם אמונה? מהם הדברים שגורמים לנו לפקפק, ומה היא הדרך הטובה ביותר להתמודד איתם?
3. כפי שראינו השבוע, ישוע בחר כמה אנשים עם לקויים ומגרעות לעבוד לצידו. איזו תקווה זה יכול לתת לנו על כך שישוע ישתמש בנו, למרות החולשות שלנו?